

BIBLIAI SZABADEGYETEM

PÁL LEVELE A RÓMABELIEKHEZ

Előadó: Zámbó Zoltán

„aki ennek a levélnek igazi megértésére eljutott, az előtt már az Írás legrejtettebb kincsei felé is nyitva van az ajtó.” Kálvin János

A levél címe:

Amikor Pál megírta ezt a levelet, címet valószínűleg nem adott, csak küldött egy levelet a római gyülekezet tagjainak. Később a *Rómaiakhoz írt levél* címen vált ismertté ez az irat. A legkorábbi kéziratokban is a görög „*pros Rhomaious*” cím olvasható. A későbbi kéziratokban ezt még azzal egészítették ki, hogy „*Pál apostol levele a Rómabeliekhez*”, vagy ahogy a Károli fordítású Bibliában olvassuk: „*Pál levele a Rómabeliekhez*”.

A levél szerzője

Pál apostol szerzőségét szinte soha nem kérdőjelezték meg komolyan. Néhány kutató azt feltételezte, hogy a 16. fejezet talán nem volt része az eredeti levélnek, amit Pál küldött Rómába, hanem egy másik levélhez tartozhatott, amit az apostol Efézus városába küldött, ahol korábban dolgozott (lásd **ApCsel 19**). Ez a feltételezés azon alapszik, hogy a 16. fejezetben olvasható Pál apostol több ismerősének a neve, és nehéz elképzelni, hogy annyi ismerőse lett volna ott, ahol addig még nem járt. Ám az is igaz, hogy a birodalom minden részéből igen sokan mentek Rómába, így elképzelhető, hogy valóban több ismerőse volt az apostolnak a fővárosban. Viszont sok korai kéziratban a 16. fejezet része a levélnek.

A levél történelmi háttere

Egyértelműnek tűnik, hogy a Római levelet Pál Korinthus városából írta a harmadik missziós útja során itt eltöltött három hónapos tartózkodása idején (**ApCsel 20,1-3**). Sok kutató ezt Kr. u. 57-58-ra teszi, míg néhányan kissé korábbra.

A korinthusi keletkezést valószínűsítik a nevek, akikre Pál hivatkozik (Gajus, **Róm 16,23**, lásd **1Kor 1,14**; Erástus **Róm 16,23**, lásd **2Tim 4,20**), és akiket ajánl: Fébét, akire Pál egy meghatározott szolgálatot bízott a Korinthus kikötővárosától keletre fekvő Kenkhréában (**Róm 16,1**).

A levél megírásakor Pál visszatérőben volt Palesztinába, ahonnan magával vitte a Macedónia és Akhaja gyülekezeteiből a jeruzsálemi szegényeknek összegyűjtött adományokat (**Róm 15,25, 26**; lásd **ApCsel 19,21; 20,3; 24,17; 1Kor 16,1-5; 2Kor 8,1-4; 2Kor 9:1-2**). Pál szándéka az volt, hogy ottani szolgálatának befejezése után elmegy Rómába, majd onnan a mai Spanyolország területére utazik (**ApCsel 19,21; Róm 15,24, 28**). Addig még nem volt alkalma ellátogatni a Római Birodalom fővárosába, bár többször szeretett volna odamenni (**Róm 1,13; 15,22**). Ekkor azonban úgy gondolta, hogy elvégezte feladatát Ázsiában és Görögország területén (**15,19, 23**), így nyugat felé indul, hogy Itáliában erősítse a munkát, majd elindítsa a kereszténységet az Ibériai-félszigeten. Későbbi tervét előkészítve igyekezett a római hívők támogatását és egyetértését megnyerni. Ezért is írta levelét világos, határozott nyelvezettel megfogalmazva az evangélium alapelveit (**1,15; 2,16**).

A levél témája

A levél témája az ember egyetemes bűnössége és Isten egyetemes kegyelme. Ezáltal Isten utat biztosít a bűnös embernek. De nemcsak bűnbocsánatot ad, hanem ezen járva a hívő a szent életben is előrehalad. Ez az „út” a Jézus Krisztusban, az Isten Fiában való hit útja. Jézus meghalt, majd feltámadt a halálból. Örökké él, hogy megbékítsen magával, visszaállítson eredeti helyünkre. A levél megírásakor Pál gondolatban felidézti a vele vitatkozó judaizálókat. Felteszi az alapvető kérdéseket. Világos magyarázattal választ is ad a bűn teljes problémakörét és Isten megváltási tervét feltárva ebben a válsághelyzetben. Először is azt fejt ki, hogy

minden ember egyformán vétkezett, legyen akár zsidó, akár pogány, és eltávolodott Isten tanításától (3:23). Erre senkinek nincs mentsége, mert Isten mindenkinek megadta az üdvösséghez szükséges kinyilatkoztatást (1:20). A bűnös ember képtelen megszabadítani magát reménytelen helyzetéből, mert jelen állapotában nem tud maradéktalanul engedelmeskedni Isten akaratának (8:7). Törvényeskedő próbálkozásai nemcsak kudarcra vannak ítélve, de azt is bizonyítják, hogy önigazultságában nem hajlandó elismerni saját gyengeségeit és azt, hogy szüksége van a Megváltóra. Csak Isten adhat megváltást, amit Ő már meg is tett – Fia áldozata által. Csupán azt kéri az embertől: ezt hittel fogadja el. Bízson abban, hogy Isten elfedezte bűnös múltját. Fogadja el annak erejét, hogy Isten igazsága megújítja életét.

Ez az az evangélium, amit Pál a levele első részében megfogalmaz. A többi fejezetben ennek az evangéliumi tételnek gyakorlati alkalmazásaira tér rá a keresztény egyház tagjainak szempontjából.

A levél vázlata

Köszöntés és bevezetés, 1,1-17

1. Köszöntés, 1,1-7
2. Személyes magyarázatok, 1:8-15
3. A levél a főgondolatának megfogalmazása Hős. 2:4 alapján 1,16-17

I. főrész Az evangélium által Isten üdvösséget szerez a hívőnek 1,18 – 8,36

1. A természetes embert, akár zsidó, akár pogány, bűne miatt Isten haragja sújtja 1,18 – 3,20
2. A Krisztus által szerzett váltság, 3,21-8,39
 - a. Kegyelemből, hit által, az Ószövetség tanítása a hit általi megigazulásról 3,21-4,25
 - b. Üdvösség – hit által 5,1 –21
 - c. A megigazultak új élete Krisztusban, 6,1-8,17
 - A bűn vége, feltámadás az új életre, 6:1-11
 - Szabadítás a törvény és a bűn megkötözöttségéből, 6:12-23
 - A törvény és a bűn kapcsolata, 7:1-13
 - A test és a lélek közti konfliktus, 7:14-25
 - A lélekkel teljes élet, 8:1-17
 - d.,Az új reménység és a teljes megváltás felől való bizonyosság 8,18-39

II. főrész Isten kinyilatkoztatása a Krisztusban és Izrael 9 –11

1. Az apostol fájdalomra népe miatt, 9,1-5
2. Az isteni predesztináció/akarat szabadsága 9,6-29
3. Izrael hűtlensége 9,30 – 10,21
5. Isten hűsége 11,1-36

III. főrész Intelmek a gyülekezethez, a hit általi megigazulás gyakorlati alkalmazása, 12,1 – 15,13

1. Az alapszabály, 12,1-2
2. A keresztény helye a gyülekezetben 12,3-8
3. A keresztény kapcsolata másokkal, az érzések megújulása szeretet által 12,9-21
4. Az államhoz és a felsőbbséghez való viszony, 13,1-7
5. A szeretet, mint a törvény betöltése 13,8-10
6. A második eljövétel közelsége, 13,11-14
7. A gyülekezeti közösség ápolása a hitben gyengék és a hitben erők közt, 14,1 – 15,13

A levél befejezése, 15,14 – 16,27

1. Az apostol személyes természetű közlései 15,14-33
2. A levél átadójának ajánlása és üdvözlések 16,1-16
3. Óvás a hamis tanítóktól 16,17-20
4. Az apostol munkatársainak üdvözletei, 16,21-23
5. Áldásmondás és Isten dicsőítő zárszó 16,24-27

Római levél elválaszthatatlanul összenőtt a tiszta keresztenség minden igazi, a Szentlélekből fakadó megmozdulásával.